

Statsrådets skrivelse till riksdagen om kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2013/36/EU och förordning om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 och (EU) nr 648/2012 (*ökning av bankernas motståndskraft I*)

På grundval av 96 § 2 mom. i grundlagen skickas till riksdagen Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2013/36/EU vad gäller undantagna enheter, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, ersättning, tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter och kapitalbevarande åtgärder samt Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, kvot för nettofinansiering, kapitalbaskrav och krav i fråga om kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar hos företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar och rapporterings- och informationskrav och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 samt en promemoria om förslagen.

Helsingfors den 9 februari 2017

Finansminister Petteri Orpo

Konsultativ tjänsteman Virva Walo

FINANSMINISTERIET

PROMEMORIA
6.2.2017

EU/2016/1699

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM ÄNDRING AV DIREKTIV 2013/36/EU OCH FÖRORDNING OM ÄNDRING AV FÖRORDNING (EU) NR 575/2013 OCH FÖRORDNING (EU) NR 648/2012 (ÖKNING AV BANKERNAS MOTSTÅNDSKRAFT I)

1 Förslagens bakgrund och syfte

Kommissionen lade den 23 november 2016 fram förslag till förordning om ändring av Europaparlamentets och rådets kapitalkravsförordning (EU) nr 575/2013 (COM (2016) 850 final), direktiv om ändring av kreditinstitutsdirektivet 2013/36/EU (COM(2016) 854 final), direktiv om ändring av direktivet om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (COM(2016) 852 final och COM(2016) 853 final) och förordning om ändring av förordning om den gemensamma resolutionsmekanismen (EU) nr 806/2014 (COM(2016) 851 final).

Förslagen utgör en helhet vars syfte är att stärka bankernas motståndskraft. Förslagen lägger fram ändringar i kapitalkravs- och resolutionsreglerna för kreditinstitut. Genom de föreslagna åtgärderna ska bland annat de internationella standarderna som avtalats i Baselkommittén för banktillsyn och Rådet för finansiell stabilitet (FSB) införlivas i EU:s lagstiftning. Samtidigt föreslår kommissionen olika åtgärder med vilka man till viss del strävar efter att förenkla lagstiftningen och främja kreditinstitutens finansiering till infrastrukturprojekt och små och medelstora företag.

Kommissionens förslag läggs fram för behandling i riksdagen, för tydlighets skull i två olika skrivelser uppdelade enligt förslagens innehåll. Statsrådet behandlar i denna skrivelse de ändringar som lagts fram i fråga om kapitalkravsförordningen (nedan *förordningen*) och de ändringar som lagts fram i fråga om kreditinstitutsdirektivet (nedan *direktivet*). Samtidigt ska statsrådet överlämna en skrivelse om förslagen till ändring av resolutionsreglerna för banker i kapitalkravsförordningen samt förslagen till ändring av direktivet om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (*Statsrådets skrivelse om ökning av bankernas motståndskraft II*).

De åtgärder som kommissionen föreslagit rör utöver förordningens och direktivets olika översynsklausuler det åtagande som kommissionen gjort i ett meddelande om fullbordandet av bankunionen i november 2015 att utifrån internationella avtal lägga fram lagförslag som avhjälper de brister som observerats i det nuvarande tillsynsregelverket (COM(2015) 587 final). Dessutom antog Ekofinrådet i juni 2016 slutsatser om en färdplan för att fullborda bankunionen. Rådet bad i slutsatserna kommissionen att före utgången av år 2016 föreslå ändringar av kapitalkravsförordningen och kreditinstitutsdirektivet som en del av översynen av dessa. Utöver detta har kommissionen tagit flera initiativ för att bedöma om det nuvarande tillsynsregelverket och de översynerna av globala standarder är de mest lämpliga verktygen för att säkerställa att tillsynsmålsättningarna för EU:s kreditinstitut och värdepappersföretag uppfylls och huruvida dessa institut kommer att fortsätta att tillhandahålla det kapital som EU:s ekonomi behöver (kommissionens offentliga samråd i juli 2015 om kapitalkravsförordningens och -direktivets eventuella effekter för bankfinansiering inom EU:s ekonomi, kommissionens uppmaning i september 2015 att inkomma med synpunkter på lagstiftningen för finanssektorn i EU, kommissionens enkäter som riktats till intressenter i fråga om ersättningsprinciper, och

om proportionaliteten hos bruttosoliditetsgraden och kapitalkravsförordningens och -direktivets bestämmelser).

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

2.1 Enheter som undantas från direktivets tillämpningsområde

Enligt förslagen ska förteckningen över enheter som undantas från direktivets tillämpningsområde, i *artikel 2.5* i direktivet, ändras genom tillägg av vissa kroatiska institut samt kreditföreningar (*credit unions*) som är verksamma i Nederländerna. Enligt förslagen ska artikeln utökas med de nya *punkterna 5a och 5b* enligt vilka kommissionen ska ha befogenhet att från fall till fall undanta offentliga utvecklingsbanker eller hela kreditföreningssektorn i en medlemsstat från direktivets tillämpningsområde.

Förbudet mot att ta emot insättningar i *artikel 9.2* ska preciseras så att förbudet inte gäller juridiska personer vars verksamhet omfattas av annan unionslagstiftning, och inte heller de institut som räknas upp i artikel 2.5 och regleras av nationella lagar.

2.2 Undantag från tillsyns- och likviditetskrav

Artikel 7.2 i förordningen ska ändras så att tillsynsmyndigheten ska kunna undanta ett dotterföretag från tillsynskraven, när dotterföretagets hemort finns i en annan medlemsstat än moderföretaget. Detta ska vara möjligt efter att tillsynsmyndigheten konsulterat den samordnande tillsynsmyndigheten, och under förutsättning att moderföretaget beviljar dotterföretaget en garanti som uppfyller vissa villkor.

Man föreslår att *artikel 8.3* i förordningen ändras så att tillsynsmyndigheten som är behörig att individuellt övervaka moderföretaget och alla eller en del av dess dotterföretag (i praktiken ECB) ska kunna avvika från tillämpningen av likviditetskraven i fråga om moderföretaget och alla eller del av dotterföretagen, fastän deras hemorter finns i olika medlemsstater. Förutsättningen föreslås vara att moderföretaget, eller på undergruppsbasis dotterföretaget, ger dotterföretagen garantier som uppfyller vissa villkor.

2.3 Finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag föremål för tillståndsovervakning

Finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska enligt *artikel 21a* i direktivet komma att omfattas av tillståndskrav och bli föremål för direkt tillsyn och falla inom direktivets och förordningens tillämpningsområde. *Artikel 11* i förordningen klargör ytterligare att sådana holdingbolag är direkt ansvariga för att kraven uppfylls, om kraven tillämpas på konsoliderad basis. Samtidigt föreslås ändring av *artiklarna 13 och 18* i förordningen, för att beakta holdingföretagens direkta ansvar.

2.4 Nytt moderföretag på EU-nivå krävs av institut i tredjeländer

En ny *artikel 21b* föreslås som kräver att ett kreditinstitut som är verksamt utanför EU-området (moderföretag i tredjeländer) och har två eller flera dotterbolag inom EU ska etablera ett EU-moderbolag inom EU-området. Moderföretaget kan vara antingen ett holdingbolag som avses i punkt 2.3 ovan, eller ett kreditinstitut. Kommissionen föreslår att bestämmelserna tillämpas på sådana globala systemviktiga institut utanför EU och moderföretag i tredjeländer, för vilka det totala värdet av tillgångar på EU-området överstiger 30 miljarder euro.

2.5 Krav på bindande bruttosoliditetsgrad

Kreditinstituten har hittills endast varit skyldiga att rapportera sin bruttosoliditetsgrad.

I *artikel 92* i förordningen föreslås ett nytt kapitalkrav på en bindande bruttosoliditetsgrad på tre procent i relation till den icke-riskvägda balansräkningen (*leverage ratio*), som ska fungera som bakre tidsgräns för riskbaserade kapitalkrav. Syftet med relationstalet är att med ett enkelt nyckeltal övervaka förhållandet mellan kreditbolagets eget kapital och skulder och se till att det egna kapitalet räcker till. Kreditinstituten ska uppfylla kravet utöver de riskvägda kraven. Tier 1-kapital (aktiekapital och därmed jämförbara primärkapitalposter) ska enligt *artikel 429* förbli ett mått på kapitalbasen. Ett antal preciseringar läggs fram i fråga om beräkning av exponeringar. Det föreslås i *artikel 429a* i förordningen att vissa undantag eller lättnader tillämpas på beräkningen, bland annat i samband med offentliga utvecklingsbankers lån till den offentliga sektorn och garantier i fråga om exportkrediter som garanteras av staten.

Det föreslås att kreditinstituten enligt *artikel 429c.4* i förordningen ska kunna dra av kundgarantin från exponeringens belopp om garantin hör samman med derivatavtal som clearas genom kvalificerade centrala motparter. Bilaga II till förordningen anger de derivat som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden. Det föreslås att även *bilaga II* ses över.

Förordningen föreskriver inte en bruttosoliditetsgrad högre än tre procent för globala systemviktiga kreditinstitut, utan i *skäl 13* i förslaget till förordning konstateras att Baselkommitténs slutsatser (läggs fram våren 2017) bör leda till diskussion i ärendet.

2.6 Bindande kvot för stabil nettofinansiering

Kreditinstituten bör för närvarande iakttä alla finansieringsskyldigheter. I förordningen föreslås en bindande kvot för stabil nettofinansiering (*NSFR-kvot*), med syfte att ingripa i kreditinstitutens alltför stora beroende av kortfristig kapitalmarknadsfinansiering och minska riskerna i samband med långfristig finansiering. Kvoten för stabil nettofinansiering minskar riskerna i samband med kreditinstitutens likviditet genom att sporra till långfristig nettofinansiering. Den summa som erhålls från stabila finansieringskällor ska enligt *artiklarna 428b och 428c* vara större än behovet av stabil finansiering under en ettårsperiod (minst 100 procent). Tillgångar, skulder och poster utanför balansräkningen ska beräknas på bruttobasis.

Kvoten bygger på en standard från Baselkommittén för banktillsyn. Standarden möjliggör undantag för av varandra beroende tillgångar och skulder. *Artikel 428f* i förordningen ska göra det möjligt för tillsynsmyndigheterna att bevilja vissa undantag och förtecknar vissa produkter och tjänster, såsom kunddefinition vid derivat, subventionerade lån och vissa säkerställda obligationer som i sig är beroende av varandra.

I förordningen föreslås dessutom flera andra undantag från Baselstandarderna. Det föreslås att man i beräkningen beaktar värdenedsättningar och tröskelbelopp i enlighet med likviditetstäckningskvoten (LCR) men också definitioner av de tillgångar som anses vara mycket likvida (*HQLA level 1 assets*). Exempelvis föreslås den stabila nettofinansieringskvot som tillämpas på statslån vara noll procent istället för den kvot på fem procent som anges i Baselstandarderna (*artikel 428r* i förordningen).

Dessutom ska koefficienter som avviker från Baselstandarderna tillämpas på derivattransaktioner som rapporteras brutto, derivattransaktioner med och utan säkerhet samt återköps- och försäljningsavtal (*repor*) (*artikel 428x, 428s och 428u* i förordningen). Dessa lättnader ska upphöra tre år efter att den bindande kvoten för stabil nettofinansiering trätt i kraft, om inte

kommissionen antar en delegerad akt i enlighet med *artikel 510* i förordningen eller på annat sätt fastställer att lättnaderna är lämpliga.

Avvikelser från Baselstandarderna föreslås också i fråga om handelsfinansiering (*artikel 428u* i förordningen).

Dessutom föreslås i *artikel 428g* särskilda akter om behandling av insättningar som gäller institut som hör till en kooperativ sammanslutning och som omfattas av undantag i enlighet med artikel 10 eller som hör till ett skyddssystem. I *artikel 428h* föreskrivs, genom undantag från artikel 428g, att behöriga myndigheter på vissa villkor kan tillåta undantag för transaktioner inom gruppen.

2.7 Reform av beräkningen av handelsportföljens marknadsrisk

En helt ny standardmodell föreslås för beräkning av handelsportföljens (*trading book*) marknadsrisk utgående från Baselstandarderna. Marknadsriskens kapitalkrav ska vara summan av de kapitalkrav som beräknats för risker hänförliga till olika finansiella instrument. Dessutom föreslås anpassningar i fråga om beräkning av marknadsrisken med intern modell.

Det föreslås till skillnad från Baselstandarderna att täckta obligationer som emitterats av institut, EU-ländernas statsobligationer samt enkel, transparent och standardiserad STS-värdepapperisering (*STS securitisation*) ges en gynnsammare behandling när riskvikter fastställs. Dessutom ska instituten tre år efter ikraftträdandet kunna multiplicera marknadsrisken med kapitalbaskravet på 65 procent (*artikel 501b* i förordningen).

Definitionen av finansiella instrument som innehas för handel ska preciseras avsevärt i *artikel 104* i förordningen. Dessutom ska noggrannare krav fastställas i *artikel 104b* i fråga om affärsdrivande handelsenheter.

Med *artikel 94* i förordningen föreslås granskning av förutsättningar för när kapitalkraven för kreditrisk i bankverksamheten ska kunna ersätta kapitalkraven för marknadsrisk när det gäller kreditinstitut med litet handelslager (*banking book*). I fråga om kreditinstitut med ett handelslager av medelstorlek föreslås en möjlighet att tillämpa en förenklad standardmodell, som motsvarar den nuvarande standardmetoden (*artikel 325a* i förordningen).

2.8 Ny standardmodell för finansräkenskaperas ränterisker

I enlighet med Baselstandarderna föreslås ändring av *artikel 84 och 98* i direktivet och *artikel 448* för att skapa en ny standardmodell för beräkning av bankverksamhetens ränterisker (IRRBB) som kreditinstituten kan använda eller som tillsynsmyndigheten kan ålägga ett kreditinstitut att använda, om dess interna modell är otillfredsställande. Ränterisken ska mätas med sex olika scenarier i förhållande till både räntenettet och det ekonomiska värdet av eget kapital.

2.9 Ändringar av standardmodellen för motpartsrisk

De nuvarande standardmodellerna för bedömning av motpartsrisk uppdateras utifrån Baselstandarderna vad gäller beräkning av derivatexponeringars exponeringsvärde. Verkligt värde-metoden och standardmodellen ska ersättas med den så kallade SA-CCR-metoden enligt *artikel 274–280f* i förordningen. Kreditinstitut som endast bedriver liten derivatverksamhet föreslås använda en förenklad modell av SA-CRR-metoden enligt *artikel 281* eller den ursprungliga åtagandemetoden enligt *artikel 282*. Enklare kriterier för användning av metoderna ska ingå i förordningens nya artiklar *273a och 273b*.

2.10 Ny standardmetod för beräkning av CIU-fordringar

Syftet med ändringarna är att genomföra den nya standardmetoden gällande kapitalinvesteringar i saminvesteringsfonder (CIU) som antagits av Baselkommittén för banktillsyn. Ändringarna gäller alla CIU-fordringar; värdepappersfonder och alternativa fonder. Genom föreslagna ändringar av *artikel 132* möjliggörs förenklad behandling av exponeringar mot saminvesteringsfonder i form av andelar eller aktier, som inte i fortsättningen ska betraktas som exponeringar som enligt *artikel 128* är förenade med särskilt hög risk (tre alternativa metoder).

2.11 Ändringar i fråga om beräkning av exponeringar mot centrala motparter

Det föreslås att de bestämmelser som rör hantering och beräkning av exponeringar mot centrala motparter anpassas till Baselstandarderna. I detta sammanhang föreslås även ändringar av Emir-förordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). I *artikel 308* i förordningen föreslås en enda enhetlig metod för beräkning av kapitalkravet på betalningar till kvalificerade centrala motparter obeståndsfonder. Det föreslås att SA-CCR-metoden används vid beräkning av kvalificerade centrala motparter hypotetiska kapital (*artikel 50a–50d i Emir-förordningen*). *Artikel 310* i förordningen föreslår att en riskvikt på 0 procent tillämpas på ickefonderade betalningar till en obeståndsfond.

2.12 Ändringar av bestämmelser om stora exponeringar

Förordningens bestämmelser om begränsningar av stora exponeringar anpassas till den standard som Baselkommittén för banktillsyn antog 2014. Vid beräkning av stora exponeringar ska man enligt *artikel 392* i förordningen inte i fortsättningen kunna beakta supplementärt kapital (*Tier 2*) utan endast primärkapital (*Tier 1*-kapital) räknas som godtagbart kapital. Globala systemviktiga kreditinstituts inbördes exponeringar ska enligt *artikel 395* i förordningen inte få överstiga en gräns på 15 procent av godtagbart kapital, istället för den nuvarande gränsen på 25 procent. Kreditinstituten ska enligt förslaget, oavsett om de eventuellt använder en intern modell, enligt *artikel 390* i förordningen använda den standardiserade SA-CCR-metoden för att fastställa sina exponeringar i samband med OTC-derivattransaktioner.

Behöriga myndigheter ska enligt *artikel 493.4* kunna tillåta en stegvis övergångsperiod på tre år (2018–2020) när det gäller EU-statspapper som beviljats i någon medlemsstats valuta. Begränsningarna i fråga om stora exponeringar tillämpas däremot inte på statspapper som gäller kreditinstitut före den 22 november 2016.

Kommissionen konstaterar i sitt förslag till förordning att den inte haft möjlighet att samla tillräcklig information om konsekvenserna av att man slutar tillämpa nationella undantag när det gäller stora exponeringar. Därför ska *artikel 507* i förordningen ändras så att den Europeiska bankmyndigheten (nedan *EBA*) ska följa upp och rapportera användningen av undantag i medlemsstaterna till kommissionen och bedöma de kvantitativa konsekvenserna av att slopa eller begränsa undantagen.

2.13 Ändringar av kapitalkraven enligt Pelare 2

I en ny *artikel 104* om heltäckande bedömning av kapitalbasens tillräcklighet (*Pelare 2*) föreslås begränsningar för fastställande av kapitalkravet enligt Pelare 2. Kravet ska endast användas för att täcka sådana risker som inte täcks av övriga kapitalkrav. Dessutom föreslås begränsningar av tillsynsmyndigheternas handlingsfrihet när det gäller att införa rapporterings- eller informationskrav.

I en ny *artikel 104a* klargörs villkoren för fastställande av ytterligare kapitalbaskrav enligt Pelare 2. Artikel 2 ska innehålla utförligare regler för när kravet fastställs. I stället för nuvarande kärnprimärkapital ska också övrigt kapital godtas för att uppfylla kravet. I artikeln ska även klargöras att det kapital som används för att uppfylla kravet enligt Pelare 2 inte kan användas för att uppfylla övriga kapitalkrav. Ett undantag utgörs dock av det faktum att kapital enligt kravet enligt Pelare 2 ska kunna användas för att uppfylla det kombinerade buffertkravet som avses i artikel 128, i situationer där kravet enligt Pelare 2 fastställts av skäl som har att göra med den bindande bruttosoliditetsgraden. Kravet enligt Pelare 2 ska i fortsättningen inte fastställas av makrotillsynsskäl. Kravet enligt Pelare 2 ska i rangordningen av kapitalbaskrav placeras över kraven enligt Pelare 1 men under det kombinerade buffertkravet (de buffertkrav som avses i kapitel 10 i kreditinstitutslagen).

En ny *artikel 104b* föreslås, vilken gör det möjligt att ge kreditvägledning till kreditinstitut. Kreditinstituten ska ha en större kapitalbas än kapitalkravet kräver, för att kreditinstitutet ska kunna täcka de potentiella förluster som identifierats i stresstesten, liksom cykliska fluktuationer i ekonomin, utan att underskrida kapitalkravet. Kreditinstitutet ska själv fastställa sitt kapitalmål. Tillsynsmyndigheten ska fortsättningsvis granska att kapitalbasen är tillräcklig och diskutera granskningsresultatet med kreditinstitutet. Om kapitalvägledning vid upprepade tillfällen underlåts kan leda det till att krav fastställs enligt Pelare 2, men inte till att begränsning av utdelning av utdelningsbara medel. Kapitalvägledning ska i rangordningen placeras över kraven enligt Pelare 1 och 2 och det kombinerade buffertkravet.

I direktivets nya *artikel 104c* föreslås att tillsynsmyndigheter ska samråda med resolutionsmyndigheterna innan de fastställer krav enligt Pelare 2 eller ger kapitalvägledning.

Enligt förslagen ska *artikel 141*, som berör utdelningsrestriktioner, ändras. *Punkt 3* i artikeln föreskriver att utbetalningar avseende primärkapitaltillskott (AT1) ska göras före vinstdelning eller ersättning kopplade till kärnprimärkapital (CET1), om man varit tvungen att sänka det högsta utdelningsbara beloppet (*maximum distributable amount*) när det kombinerade buffertkravet underskreds. I *punkt 6* i artikeln specificeras definitionen av kärnprimärkapitalet så, att kravet på den totala förlustabsorberingskapaciteten (*TLAC-kravet*) och minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (*MREL-kravet*) ska beaktas.

Syftet med direktivets nya *artikel 141a* är att reda ut de situationer när ett institut ska anses underlåta att uppfylla det kombinerade buffertkravet på det sätt som avses i artikel 141. Underlåtenhet att uppfylla kraven som gäller kärnprimärkapital och Pelare 2, primärkapital och Pelare 2, totalt kapital och Pelare 2, och underlåtenhet att uppfylla MREL- och TLAC-kraven, med undantag för situationer där underlåtenheten beror på oförmåga att i tillräcklig mån ge ut skuldinstrument under högst en månad.

2.14 Ändringar i fråga om ersättningar

Artikel 94.1 i direktivet gör det möjligt för börsnoterade bolag att använda aktierelaterade instrument eller motsvarande icke-kontanta instrument som ersättning till personalen.

För att lätta den administrativa bördan ska små kreditinstitut, vars tillgångar är högst 5 miljarder euro eller vars rörliga ersättning till personalen inte överstiger 50 000 euro per person och inte motsvarar mer än en fjärdedel av den anställdes totala ersättning, inte vara tvungna att iaktta vissa principer om rörlig ersättning, såsom uppskov av betalning, om inte tillsynsmyndigheten i vissa bestämda fall kräver det.

2.15 Ändringar beträffande rapportering och offentliggörande av information

Direktivets och förordningens bestämmelser ska minska bördan för små icke-komplexa kreditinstitut för vilka en del av de nuvarande offentliggörande- och rapporteringskraven varit för betungande. Rapportering som sker en gång per halvår eller oftare ska i många fall övergå i årlig rapportering för de små kreditinstitut som uppfyller villkoren i *artikel 430a* i förordningen (balansräkning under 1,5 miljarder euro). EBA ska enligt *artikel 519b* åläggas att utveckla ett IT-verktyg som ska hjälpa kreditinstituten att fullgöra sina skyldigheter enligt förordningen och direktivet.

Kreditinstituten ska enligt förslaget indelas i tre olika kategorier i fråga om offentliggörande av information (*artiklarna 433a, 433b och 433c* i förordningen), där börsnoterade bolag dessutom ska åtskiljas från icke-börsnoterade bolag. Olika offentliggörandeskyldigheter ska tillämpas på dessa kategorier. Små icke-börsnoterade kreditinstitut (balansräkning under 1,5 miljarder euro) ska i fortsättningen endast avkrävas årlig rapportering om administration, ersättning, riskhantering och de nyckeltal som nämns i artikel 447 gällande bland annat kapitalbas, kapitalbaskrav och bruttosoliditetsgrad.

De nya kraven i förordningen har beaktats också i kraven om offentliggörande (*artikel 437a, 439, 445 och 451a*), dessutom har flera andra preciseringar gjorts och ett nytt krav har tillkommit om att offentliggöra uppgifter om betydande investeringar i försäkringsföretag som med tillsynsmyndighetens tillstånd inte dras av från kapitalbasen.

2.16 Stöd till infrastrukturprojekt och små och medelstora företag

I förslaget till ändring av förordning ingår dessutom särskilda åtgärder som förbättrar kreditinstitutens kapacitet att ge lån till små och medelstora företag och finansiera infrastrukturprojekt. Enligt *artikel 501* i förordningen ska man kunna tillämpa en gynnsammare faktor på kapitalkrav som rör kreditrisk i samband med exponeringar mot små och medelstora företag, också till de delar det överskrider det gällande gränsvärdet för exponering, som är 1,5 miljoner.

I samma mån ska exponeringar mot säkra och stabila infrastrukturprojekt enligt en ny *artikel 501a* omfattas av förenklade krav i fråga om kreditrisk (en faktor på 0,75). Vid definition av projekt föreslås motsvarande kriterier som används inom Solvens II-ramen för försäkringsbolag.

2.17 Tillämpning av ändringarna på värdepappersföretag

De föreslagna ändringarna gäller förutom kreditinstitut också systemiska värdepappersföretag. Enligt *artikel 501c* kan övriga värdepappersföretag tillämpa förordningen sådan som den var före ikraftträdandet av de föreslagna ändringarna. Kommissionen har för avsikt att senast vid utgången av 2017 lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av tillsynsregler för värdepappersföretag.

2.18 IFRS9-standardens övergångsperiod

IFRS9, den nya standarden för finansiella instrument, träder i kraft i början av 2018. Den nya standarden medför förändringar beträffande säkringsredovisningen, definitionen av kreditförluster och nedskrivning samt klassificeringen av finansiella tillgångar i finansiella rapporter enligt IFRS. I förordningen föreslås en ny *artikel 473a*, enligt vilken kreditinstituten ska kunna beräkna det kapital som ska hållas mot förväntade kreditförluster i sitt Tier 1-kapital i

enlighet med IFRS9-standarden med sjunkande konverteringsfaktor under en övergångsperiod med olika etapper (1 januari 2019–31 december 2023).

2.19 Översyn och ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Varken direktivet eller förordningen innehåller någon allmän klausul om översyn. Istället ska kommissionen granska förteckningen i artikel 2.5, 2.5a och 2.5b och de institut som undantagits från tillämpningsområdet fem år efter direktivets ikraftträdande. Enligt direktivet ska kommissionen fyra år efter direktivets ikraftträdande se över tillämpningen av artikel 94.3, det vill säga undantag av små kreditinstitut från principerna om ersättning, och lämna en rapport med sina synpunkter till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag. Dessutom ska kommissionen senast den 31 december 2023 se över de behöriga myndigheternas befogenheter att kräva ytterligare rapportering eller offentliggörande, som avses i 104.1j och 104.1l, och överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet. Enligt artikel 501a.4 ska kommissionen tre år efter förordningens ikraftträdande rapportera om effekterna av de kapitalbaskrav som fastställts för infrastrukturprojekt och lämna en rapport med sina synpunkter till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag. Dessutom ska kommissionen enligt artikel 519a i förordningen på grundval av en rapport av EBA, som upprättas fem år efter förordningens ikraftträdande, ge lagstiftningsförslag i fråga om beräkning av kapitalbaskravet för marknadsrisker.

De föreslagna ändringarna ska sättas i kraft ett år efter offentliggörandet, det vill säga enligt kommissionens tidsplan år 2019, om ändringarna antas i december 2017. Ändringarna av artiklarna 84 och 98 i direktivet ska dock sättas i kraft först två år efter offentliggörandet, det vill säga 2020.

De föreslagna ändringarna av förordningen väntas träda i kraft två år efter offentliggörandet, det vill säga enligt kommissionens tidsplan år 2020, om ändringarna antas i december 2017. De föreslagna ändringarna i förordningen innehåller dock övergångsbestämmelser i anknytning till kraven om marknadsrisk, stora exponeringar, IFRS9-standarden och den bindande kvoten för stabil nettofinansiering. Övergångsbestämmelserna har beskrivits ovan i de avsnitt som behandlar ändringarna.

2.20 Kompletterande bestämmelser

Direktivet föreslår att kommissionen ges två och EBA tre nya befogenheter att ange kompletterande bestämmelser. I förordningen föreslås att kommissionen ges 7 och EBA 23 nya befogenheter att ange kompletterande bestämmelser.

Kommissionens befogenhet att anta delegerade akter ska i direktivet gälla befogenhet att från fall till fall undanta offentliga utvecklingsbanker eller hela kreditföreningssektorn i en viss medlemsstat från direktivets tillämpningsområde, om de uppfyller de krav som fastställts i direktivet (artikel 2.5a och 2.5b).

Enligt förslaget till förordning ska kommissionen kunna anta delegerade akter om krav för offentliggörande för att spegla ändringar i internationella standarder (artikel 456.1 k) och för att ändra eller ersätta kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/61 för att tillämpa kapitalkravsförordningens artiklar gällande likviditetskravet och utvidga förteckningen i artikel 428f.2 med produkter och tjänster som kan anses uppfylla de kriterier som fastställs i artikeln (artikel 460.1 och 460.3). Kommissionen ska ha rätt att anta delegerade akter också för att förlänga eller utvidga den faktor på 0,65 som tillämpas på marknadsrisken tre år efter att faktorn börjat tillämpas (artikel 501b.3). Dessutom ska kommissionen kunna anta delegerade akter gällande beräkning av likviditetskravet för att utvidga den förenklade behandlingen av deri-

vatavtal och kreditderivat enligt bilaga II i förordningen liksom STS-värdepapperisering, kapitalmarknadsrelaterade transaktioner och transaktioner utan säkerhet, vars återstående löptid är under sex månader (artikel 510.5 och 510.7).

Kommissionen ska genom genomförandeakter kunna anta beslut om huruvida den tillsyn och reglering som ett tredje land tillämpar i samband med stora exponeringar är likvärdig (artikel 391).

EBAs befogenhet att utarbeta tekniska tillsynsstandarder ska i huvudsak gälla noggrannare regler och definitioner för bedömning av motpartsrisk och marknadsrisk (artikel 277.6, artikel 279a.4, artikel 280e.3, artikel 325.8, artikel 325k.3, artikel 325v.5, artikel 325x.8, artikel 325aq.3, artikel 325ba.8 och 325ba.9, artikel 325be.7, artikel 325bg.9, artikel 325bh.3, artikel 325bl.4, artikel 325bq.12). Utöver detta ska EBA i vissa situationer ha befogenhet att utarbeta tekniska tillsynsstandarder om enskilda detaljer i beräkningen av ränterisken (artikel 84.4 och 98.5a i direktivet och artikel 448.3 i förordningen) och i beräkningen av riskvägda CIU-fordringar (artikel 132a.4).

EBA ska ha befogenhet att utarbeta tekniska tillsynsstandarder när det gäller vilka villkor som ska uppfyllas vid definition av en grupp av kunder med inbördes anknytning (artikel 4.4 i förordningen) och mätning av de risker eller riskelement som ska beaktas vid fastställande av kapitalkrav enligt Pelare 2 (artikel 104a.6). EBAs befintliga befogenhet att utarbeta tekniska standarder för genomförande ska utökas med befogenhet att utarbeta sådana också i fråga om kapitalvägledning när det gäller tillsynsmyndigheternas gemensamma beslut (artikel 113.5 i direktivet). Dessutom ska EBA kunna utarbeta tillsynsstandarder gällande stora exponeringar kopplade till vissa avtal enligt bilaga II till förordningen och definition av exponeringar kopplade till kreditderivat samt kriterier för att känna igen kreditverksamhet utanför banksektorn (artikel 390.9 och 394.5 i förordningen).

EBA ska enligt förslaget till förordning ha befogenhet att utöver de tekniska tillsynsstandarderna utarbeta tekniska standarder för genomförande. Dessa föreslås främst röra utformningen av rapportering och offentliggörande, sista inlämningsdag och IT-lösningar (artiklarna 99.6, 99.9 och 434a).

3 Förslagets rättsliga grund och förhållande till subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna

De föreslagna ändringarna bygger på fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF), det vill säga samma rättsliga grund som de rättsakter som är föremål för ändringar. Förslaget bygger på artikel 53.1 i EUF-fördraget vad gäller direktivet, och artikel 114.1 vad gäller förordningen. Förslagen behandlas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och beslut om godkännande fattas i rådet med kvalificerad majoritet.

Stadsrådet anser att kommissionens förslag är motiverade med hänsyn till den rättsliga grunden. Direktivet kan anses ha samband med åtgärderna för att genomföra den inre marknaden och harmonisera medlemsstaternas lagstiftning, och förordningen kan anses höra samman med utvecklingen av den inre marknaden.

Kommissionen anser att förslagen följer subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Syftet med förslagen är att komplettera den befintliga EU-lagstiftningen. Nationella bestämmelser är mindre effektiva än lagstiftningen på EU-nivå när det gäller att trygga finansiell stabilitet. De nationella bestämmelserna kan störa konkurrensen och påverka kapitalflöden. De föreslagna ändringarna främjar en enhetlig tillämpning av tillsynsreglerna och en enhetlig

övervakning samt säkerställer gemensamma spelregler för banktjänsterna på den inre marknaden.

Statsrådet anser att förslagen i regel följer subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Enligt artikel 290 i FEUF kan det genom en lagstiftningsakt till kommissionen delegeras befogenhet att anta akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. Mål, innehåll, omfattning och varaktighet för delegeringen av befogenhet ska uttryckligen avgränsas i lagstiftningsakterna. Ur ett proportionalitetsperspektiv bör de befogenheter som ges kommissionen att anta delegerade akter granskas kritiskt (med undantag för befogenheten i artikel 456 i förordningen).

4 Konsekvenser för lagstiftning och ekonomi

4.1 Konsekvenser för lagstiftningen

Genomförande av direktivet och beaktande av förordningen i den nationella lagstiftningen kräver särskilt ändringar av kreditinstitutslagen (610/2014) och lagen om Finansinspektionen (878/2008).

4.2 Konsekvenser för ekonomin

Allmänna konsekvenser

Kommissionens förslag är centralt för planerna för att fullborda bankunionen. Syftet är att stärka motståndskraften hos den europeiska kreditinstitutssektorn och reducera banksystemets makroekonomiska risker. Förslagen baseras främst på Baselkommitténs analyser inklusive konsekvensbedömningar. Dessutom har kommissionen sammanställt en konsekvensbedömning.

De föreslagna ändringarna i direktivet och förordningen kan på allmän nivå anses främja finansmarknadernas stabilitet, och kan bedömas få positiva följder på lång sikt. Å andra sidan kommer de föreslagna förändringarna att öka kostnaderna för både kreditinstituten och indirekt för deras kunder, åtminstone på kort sikt. Kostnaderna i övergångsskedet är naturligtvis större för de kreditinstitut vars krav blir föremål för mera betydande korrekteringsbehov.

När banksystemets kapitaltäckning och likviditet ökar blir finanskriser mindre sannolika, frekventa och omfattande, vilket har positiva effekter på nationalekonomin och den offentliga ekonomin. Enligt Europeiska kommissionens konsekvensbedömning ska ändringarna minska behovet av offentliga medel för att övervinna en finanskris jämförbar med den som inträffade 2008: en minskning på nio procent från 346 miljarder euro till 313 miljarder euro, om man bortser från nedskrivning av skuldebrev och konvertering till nytt kapital (*bail-in*), och en minskning på 32 procent från 51 miljarder euro till 34 miljarder euro om dessa tas med i beräkningen.

Enligt Europeiska kommissionens konsekvensbedömning ska tillämpningen av de ändringar av marknadsrisk och bindande bruttosoliditetsgrad som bygger på Baselstandarderna leda till att kreditinstitutssektorns finanskostnader höjs med 1—3 punkter (0,01—0,03 procent). Det är oklart i vilken mån dessa förhöjda finansieringskostnader ska överföras på kunderna, det beror bland annat på konkurrensen på marknaden.

Att finansiering inom den reala ekonomin blir dyrare för företagen är en faktor som bidrar till minskade investeringar, vilket i sin tur får negativa effekter för sysselsättningen och bromsar

den ekonomiska tillväxten. Ändringar i likviditetskraven kan också inverka på utlåningen mellan kreditinstitut, löptidstransformeringen och därigenom den totala mängden lån. Enligt Europeiska kommissionens konsekvensbedömning ska de föreslagna ändringarna kunna höja priset på utlåning men höjningen anses inte bli så stor att den har betydande inverkan på institutskundernas möjligheter att få lån. Enligt kommissionens bedömning ska ändringarna på lång sikt reducera den ekonomiska tillväxten med högst 0,03—0,06 procentenheter. Mot små totala kostnader för ekonomin ska en måttlig minskning uppnås i de förväntade kostnaderna för banksystemet och den offentliga ekonomin.

De enskilda ändringsförslagens konsekvenser

Bruttosoliditetsgraden kan skydda banksystemet från de modelltekniska risker som riskbaserade tillsynskrav medför, och allmänt bromsa kreditinstitutssektorns tillväxt och överdriven skuldsättning. Kreditinstitut som bedriver utlåningsverksamhet med låg risk begränsas i större utsträckning än andra kreditinstitut av bruttosoliditetsgraden. Bruttosoliditetsgraden kan därför leda till en relativ minskning av utlåningsverksamheten. I praktiken kan begränsningen minska incitamenten att placera i nollriskvägda statspapper och i någon mån även i hypotekslån med låg riskvikt.

Alla finländska kreditinstitut uppfyller redan det föreslagna kravet med en bruttosolidaritetsgrad på minst tre procent. Undantaget från bruttosoliditetsgraden som gäller offentliga utvecklingsbanker bedöms inte i sin nuvarande form beröra Kommunfinans Abp.

Tillgången på kvantitativa uppgifter är begränsad i fråga om konsekvenserna av en bindande kvot för stabil nettofinansiering. Utifrån tillgängliga forskningsdata verkar de kreditinstitut som har mera stabila medel att i mindre utsträckning reducera sin utlåning till den reala ekonomin under finanskriser. Sannolikheten att råka i svårigheter minskar när likviditeten ökar. Också kreditinstitut som råkat i svårigheter har nästan alltid haft ett lågt relationstal vad gäller bindande stabil nettofinansiering, fastän kapitalkraven avsevärt överskridit den lagstadgade nivån. Enligt kommissionens konsekvensbedömning påverkar genomförandet av kvoten inte tillgången på krediter nämnvärt. De potentiella fördelarna består i att konkurs blir mindre sannolikt och att utlåningen inte minskar lika mycket under likviditetschocker. Kvoten förväntas dock i någon mån höja kreditinstitutens genomsnittliga finansieringskostnader när kreditinstituten blir tvungna att övergå till långsiktig finansiering. Generellt bedöms att utbudet på obligationer och/eller efterfrågan på centralbankspengar kommer att växa. De finländska kreditinstituten bedöms ha goda förutsättningar att uppfylla kraven.

Tillsynskrav och likviditetskrav inverkar främst på vilka slags tillgångar kreditinstituten investerar i. Å andra sidan inverkar i synnerhet de nya likviditetskraven också på kreditinstitutens finansieringsstruktur. Ändringar i kreditinstitutens finansiering påverkar också de relativa priserna på olika typer av värdepapper när det totala utbudet och den totala efterfrågan förändras. De kvalitativa och kvantitativa ändringarna i fråga om solvenskapital och likviditet ökar trycket att sänka kreditinstitutssektorns avkastningsmål för eget kapital, vilket också är naturligt eftersom risken med investeringar minskar när det egna kapitalet ökar. Å andra sidan kan kreditinstitutens ledning sträva efter att svara på detta genom att höja marginalerna för utlåningsverksamheten.

Lagstiftningsförslagets konsekvenser för efterfrågan på obligationer kan gå i två olika riktningar. Å ena sidan fastställer bruttosoliditetsgraden en bakre tidsgräns för nollriskinvesteringar i kreditinstitutens beräkning av kapitaltäckningen. Detta minskar sannolikt kreditinstitutens incitament att placera särskilt i obligationslån utförda av stater med svårigheter. Å andra sidan bevarar förslagen, och till viss del utvidgar, den differentierade behandlingen av statslån i regleringen av kreditinstituts kapitaltäckning och likviditet. På grund av detta kan lagstift-

ningsförslagen inte anses leda till någon nämnvärd försvagning av den starka kopplingen mellan kreditinstituten och staterna i bankunionen.

De förändringar som föreslagits för beräkning av marknadsrisk bedöms medföra en höjning av de genomsnittliga kapitalkraven men effekten varierar mellan olika kreditinstitut. Största delen av de finska kreditinstituten beräknar för närvarande ingen egentlig marknadsrisk för handelsportföljen utan de beräknar kapitalbaskravet för marknadsrisken utifrån kreditrisken. De minsta kreditinstituten ska också i fortsättningen kunna beräkna kapitalkravet utifrån kreditrisken. De övriga ska kunna använda den förenklade standardmetoden. Dels ska valet av metod bero på definitionen av handelsverksamheten. Större banker ska använda den nya standardmodellen. Övriga föreslagna ändringar som rör handelsportföljen har inte konstaterats ha några negativa effekter och antas inte heller få några betydande effekter på finska kreditinstitut, eftersom många av de finska kreditinstituten kan använda förenklade metoder också till exempel vid beräkning av motpartsrisk.

De stora kreditinstitutens administrativa kostnader förväntas öka, särskilt på grund av de utvidgade informationskraven. Å andra sidan antas förslagen inte höja kreditinstitutens IT-kostnader. De ändringar som rör ersättningar ska enligt kommissionen minska de årliga kostnaderna för små kreditinstitut med 50 000—200 000 euro. Det är svårare att bedöma vilka följder dessa förändringar kommer att få för större kreditinstitut. De små kreditinstitutens administrativa kostnader bedöms allmänt minska med anledning av de ändringar av offentliggörande- och rapportering som ska stärka proportionalitetsprincipen. Övriga föreslagna ändringar antas inte öka kostnaderna för små kreditinstitut, eftersom de till största del inte förväntas tillämpa dessa ändringar.

De föreslagna förändringar som syftar till att förbättra kreditinstitutens kapacitet att ge kredit till små och medelstora företag antas enligt kommissionens konsekvensbedömning ha positiva effekter på kreditinstitutens vilja att finansiera sådana företag. De ändringsförslag som ökar proportionaliteten kan också antas minska den administrativa bördan för små och/eller icke-komplexa kreditinstitut och på så sätt sänka finansieringskostnaderna även för små och medelstora företag. Särskilt små och medelstora företag med exponeringar som överskrider den gällande gränsen på 1,5 miljoner euro ska gynnas av detta.

5 Andra medlemsstaters ståndpunkter

De andra medlemsstaternas officiella ståndpunkter är ännu inte kända.

6 Nationell behandling av förslaget och behandling av förslaget i Europeiska unionen

Förslagen lades preliminärt fram för behandling i riksdagen genom statsrådets utredning den 28 november 2016 (E 120/2016 rd).

Förslagen till direktiv och förordning samt ett utkast till statsrådets skrivelse som hänför sig till dem har varit på remiss i ett skriftligt förfarande i kommittén för EU-ärenden, sektionen för finansiella tjänster och kapitalrörelser (sektion 10) och i EU-ministerutskottet.

Kommissionen lade fram sitt förslag för rådet i december 2016, och en ingående behandling av förslagen har inletts i rådet i januari 2017.

Europaparlamentet har inte ännu inlett behandlingen. Parlamentets föredragande är Peter Simon (S&D, Tyskland) från utskottet för ekonomi och valutafrågor.

7 Ålands behörighet

Ärendet omfattas av rikets lagstiftningsbehörighet enligt 27 § i självstyrelselagen för Åland (1144/1991).

8 Statsrådets ståndpunkt

Statsrådet stöder syftet med kommissionens förslag att stärka den europeiska kreditinstitutssektorn och reducera banksystemets risker. Statsrådet anser att särskilt förslagen om en bindande bruttosoliditetsgrad och en kvot för stabil nettofinansiering, förslagen om att förnya beräkningen av handelsportföljens marknadsrisk och ändra bestämmelserna om stora exponeringar, stöder denna målsättning.

Statsrådet anser dock att det krav på tre procent som fastställts för bindande bruttosoliditetsgrad är för lågt för att det nämnvärt ska minska kreditinstitutssektorns risker. Detta gäller i synnerhet systemviktiga kreditinstitut som utövar annat än lågriskverksamhet.

Statsrådet ställer sig förbehållsamt till tillsynsmyndigheternas möjlighet att bevilja dotterföretag mer omfattande undantag från tillsyns- och likviditetskraven än tidigare, och anser att undantagen ska motiveras med trovärdiga konsekvensbedömningar.

Statsrådet anser att det främsta syftet med tillsynsregler för kreditinstitut ska vara att täcka risker i samband med utlåning och därmed upprätthålla stabiliteten hos hela det finansiella systemet. Endast en stabil kreditinstitutssektor förmår bevilja kredit till den reala ekonomin även under lågkonjunktur. Då ska alla undantag från Baselstandarderna eller tillsynskraven kunna motiveras med en analys som bygger på de faktiska riskerna i samband med utlåning.

Statsrådet anser det vara viktigt med tanke på lika konkurrensvillkor att regleringen av Europas finansmarknader i så hög grad som möjligt bygger på principer som fastställts gemensamt på global nivå. Baselstandarderna ska genomföras på ett sätt som beaktar särdragen i den europeiska lagstiftningen och marknaden. Konkurrenskraften hos de europeiska kreditinstituten ska dock inte främjas på bekostnad av banksystemets stabilitet.

Statsrådet anser det vara problematiskt att kreditinstitutens fordringar mot medlemsstaterna fortfarande har riskvikten noll procent. Statsrådet anser att man bör enas om en tidsplan i ärendet, inom vilken man avskaffar detta undantag och börjar tilldela medlemsstaternas skulder riskvikt enligt verklig risk.

Statsrådet förhåller sig förbehållsamt till de undantag som föreslagits gällande bruttosoliditetsgraden till förmån för bland annat offentliga utvecklingsbanker och exportkreditverksamhet. Med tanke på målen för bruttosoliditetsgraden och med tanke på kvotens låga nivå anser statsrådet att det varken är nödvändigt eller välgrundat att lätta på reglerna för en viss typ av verksamhet.

Effekterna av beräkning av handelsportföljens marknadsrisk och tillämpning av en bindande kvot för stabil nettofinansiering i enlighet med Baselstandarderna kan leda till betydande kostnader för vissa banker, om åtgärderna ska vidtas omedelbart och fullständigt. Statsrådet anser att de undantag från Baselstandarderna som föreslås i förslaget till förordning kan vara motiverade under en begränsad tid. Statsrådet förhåller sig dock kritiskt till längden på de föreslagna övergångsperioderna och till det faktum att kommissionen med stöd av sin möjlighet att utfärda förordningar ska kunna fortsätta och rentav utvidga den förenklade lagstiftningen under en obestämd tid.

Baselstandarderna riktar sig till stora internationella kreditinstitut. Den europeiska finansmarknaden karaktäriseras av ett stort antal små lokala banker. Undantag från Baselstandarderna kan anses vara motiverat i fråga om små, ofta lokala, kreditinstitut. I detta sammanhang välkomnar statsrådet förslagets målsättning att i högre grad beakta proportionalitetsprincipen. Man har i förslagen strävat efter att konkretisera proportionalitetsprincipen. Statsrådet anser det vara viktigt att rådets arbetsgrupp utreder om det är möjligt att göra informations- och rapporteringskraven ännu mer proportionerliga.

Statsrådet välkomnar målsättningen att förtydliga kravet enligt Pelare 2. Omfattningen av den samlade bedömning som görs av tillsynsmyndigheten och som ligger till grund för kravet enligt Pelare 2 bör dock inte krympa så att tillsynsmyndighetens handlingsfrihet i ärendet urholkas i betydande utsträckning. Statsrådet anser att tillsynsmyndighetens rätt till information bör inte begränsas onödigt utan tillsynsmyndigheten bör få tillgång till alla uppgifter som den behöver för att utföra sin uppgift. Statsrådet anser att det är lämpligt att tillsynsmyndigheten samarbetar med resolutionsmyndigheten när den fastställer krav enligt Pelare 2 eller ger kapitalvägledning.

Kommissionens förslag är intimt förknippade med planerna för att fullborda bankunionen. Statsrådet betonar i enlighet med tidigare riktlinjer att åtgärder som syftar till delning av kreditinstitutssektorns risker, såsom införande av insättningsgarantisystemet, minst kräver att praxis för reglering och tillsyn över kreditinstitut görs mer enhetlig och att riskerna för de olika ländernas kreditinstitut reduceras. Detta innebär bland annat att ta itu med nationella avvikelser i regleringen av kreditinstitut, handlingsfrihet och statslån utan risk. Statsrådet konstaterar att kommissionens aktuella förslag inte som sådana uppfyller kraven och att deras betydelse för fullbordandet av bankunionen utvärderas först efter att de antagits i unionslagstiftningen.